

A tento závěr, který se podává z všeobecných úvah o věcně-právní povaze změn způsobených reálním rozdělením nemovitosti dosud společné, má oporu také v pozitivních předpisech dávk. řádu. Osvobozuje-li § 4 č. 5 od dávky »převody následkem rozdělení společných pozemků, pokud tyto převody požívají osvobození od státních poplatků z převodu majetku ve smyslu zák. z 7. června 1883 č. 92, 93 a 94 ř. z. a z 21. dubna 1909, č. 131 ř. z.«, dlužno z toho zajisté dovozovati a contrario, že převody následkem rozdělení společných pozemků, pokud osvobození od státního poplatku podle cit. zákonů nepožívají, dávce podléhají. A § 6, odst. 3 stanoví, že »při převodech za účelem rozdělení nemovitosti, jež jsou ve spoluvlastnictví, dlužno, pokud tu neplatí § 4, obdobně použítí ustanovení § 1, odst. 3«, a praví tedy jasně, že rozdělení nemovitosti, dosud ve spoluvlastnictví jsoucí, dlužno kvalifikovati jako »převod nemovitosti« ve smyslu § 1 dávce podrobený.

Poukazují-li stížnosti, odvolávající se na § 1, odst. 3, že v daném případě nenastala ani změna osob ani změna podílů, není to podstatné. Neboť poukaz § 6/3 na § 1, odst. 3 má význam jenom pro stanovení rozsahu objektu, který se ve smyslu řádu dávk. převádí a tedy důsledkem toho pro určení výše dávky, neobmezuje však nijak zásadní uznání, že rozdělení společné dosud nemovitosti jest ve smyslu řádu »převodem« principiálně dávce podléhajícím. A jenom o tuto otázku tu jde.

Pokud však stížnosti dovolávají se v druhé řadě osvobození sporného rozdělení od dávky aspoň v základě § 4 bod 4 dávk. ř., dlužno podotknouti, že dávk. řád osvobozuje převody tam uvedené od dávky pouze tehdy, pokud ony převody požívají osvobození od státních poplatků z převodu majetku ve smyslu zák. z 7. června 1883 č. 92, 93, 94 ř. z. a z 21. dubna 1909 č. 31 ř. z. Že by pak sporné rozdělení pozemků bylo osvobozeno od stát. poplatku z převodu majetku podle těchto zákonů, stížnosti samy ani netvrdí, a sprostřují tedy soud povinnosti, aby se touto námitkou dále zabýval.

Jsou tedy stížnosti bezdůvodny a bylo je proto zamítnouti.

Č. 4057.

Obecní samo správa. — Administrativní řízení:
Kde jest podávati rekursy do usnesení městského zastupitelstva znojemského?

(Nález ze dne 24. října 1924 č. 7894).

Věc: Dora Sch. a Antonie St. v B. proti moravskému zemskému výboru v Brně o odmítnutí rekursu v disciplinární věci.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodny.

D ů v o d y: Usnesením obecního zastupitelstva města Znojma z 19. ledna 1922 byla st-lka Dora Sch. přeložena disciplinárně do výslužby, týmž usnesením pak zamítnut rekurs st-lky Antonie St. proti disc. nálezu, vydanému proti ní měst. radou. Usnesení bylo jmenovaným intimováno výměry z 28. ledna 1922, doručenými 31. ledna 1922.

Rekursy, které st-lky podaly do rozhodnutí těch sub pres. 14. února 1922 přímo u zv-u, byly nař. rozhodnutím podle § 111 statutu města Znojma odmítnuty, poněvadž byly podány na místo u měst. rady přímo u zv-u a zaslány byvše odtud městské radě došly k ní zřejmě opožděně.

Stížnosti doznávají správnost skutkového podkladu nař. rozhodnutí, namítají však, že přímé podání rekursů u zv-u není takovou vadou, která by bránila meritornímu jich vyřízení, když úmysl st-lek, nařikati usnesení ob. zast. z 19. ledna 1922, byl z rekursů zřejmý, a tyto na úřad, povoláný o nich rozhodovati, došly včas.

Nss neshledal stížnosti důvodnými.

Podle § 111 statutu města Znojma je zv povolán rozhodovati o rekursech proti usnesení ob. zast. ve všech věcech vlastní působnosti obce; odst. 2 téhož § stanoví pak, že odvolání podati jest do 14 dnů ode dne vyhlášení usnesení nebo vyrozumění o něm u starosty města za účelem dalšího předložení na zv.

Tento docela jasný předpis nelze vykládati jinak, nežli že zákon jenom takovému odvolání chce přiznati působivost, které bylo podáno v zákonné rekursní lhůtě na stanovené podací místo, t. j. tedy u starosty města. Jenom odvolání, které vyhovuje těmto dvěma požadavkům, má devoluční účinek a zakládá pro zv příslušnost k meritornímu rozhodování. Jakékoliv odvolávání se na »ducha zákona«, který by vyžadoval domněle výklad jiný, je vzhledem k jasnému znění cit. procesního předpisu nemístné.

Poněvadž — jak nesporno — rekursy st-lek byly podány nikoliv u starosty města (resp. u měst. rady), nýbrž přímo u zv-u, a na obec došly až po uplynutí odvolací lhůty, nebyl zv oprávněn rozhodovati o nich in merito, a právem je tedy jako nepřipustné odmítl.

č. 4058.

Stavební právo. * Stavební úřad může v základě § 117 č. 8 stavebního řádu pro Čechy-venkov odepřiti stavební povolení k zřízení živnostenské provozovny, i když byla živnostenským úřadem podle § 25 živn. ř. konsentována.

(Nález ze dne 24. října 1924 č. 15.843).

V ě c: Firma R. U. v K. proti zemskému správnímu výboru v Praze o zřízení speciální peci.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem měst. rady v K. jako úřadu stavebního z 26. října 1922 odepřeno bylo stěžující si firmě povolení, aby směla při své pekárně v přízemí domu č. p. — zříditi zvláštní pec k výrobě chleba pro diabetiky. Nař. rozhodnutím žal. úřad výměr ten v cestě instanční potvrdil z následujících důvodů: — — —

Stížnost podaná do tohoto rozhodnutí především vytýká, že otázka, zda projektované zařízení bude nepřipustným způsobem obtěžovati okolí kouřem a sazími — jak žal. úřad, ostatně prý bez dodatečného podkladu a neprávem, soudí — a tedy z ohledů zdravotních a veřejných jeví se nepřipustným, spadá, ježto jde o živn. provozovnu, výhradně do